

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitlers karā : Kas īsti notika?

A.V. Schaerffenberg

9. daļa

8. nodaļa: Uzvara Rietumos

Filosofija novedīs savu ideju līdz uzvarai tikai tad, ja tā savās rindās apvienos sava laikmeta un tautas drosmīgākos un enerģiskākos elementus un apvienos tos cīņas organizācijas stingrā formā."

Ādolfs Hitlers, *Mein Kampf*, 2. sējums, V nodaļa

Kad 10. maijā sākās Hitlera un fon Manšteina Rietumu ofensīva, vērmahta spēki veica operācijas Norvēģijā. Vācu virzīšanās caur Ardēnām Hitleram bija īpaši izdevīga, jo tā neieklāvās Zema zemienē. Pretēji ierastajiem vēsturniekiem viņš nebija ieinteresēts ārvalstu nekustamo īpašumu uzkrāšanā, bet gan vēlējās pēc iespējas ātrāk ierobežot un izbeigt konfliktu, lai novērstu tā izplatīšanos. Savās kara direktīvās, kas mēnešiem pirms 1940. gada kampaņas sākuma tika izdotas visiem vērmahta komandieriem Rietumu frontē, fīrers atkal un atkal uzsvēra, ka nedrīkst

pieļaut nekādus neitrālo valstu pārkāpumus. Jau savā pirmajā direktīvā par kara vadīšanu viņš paziņoja, ka "ir rūpīgi jāievēro Nīderlandes, Beļģijas, Luksemburgas un Šveices sniegtās neitralitātes garantijas". Otrajā direktīvā viņš pavēlēja, ka "ieejas Baltijas jūrā tiks mīnētas, nepārkāpjot neitrālos teritoriālos ūdeņus" (38, 41). Vēlāk viņš uzsvēra Kriegsmarine: "Visu neitrālo valstu neitralitāte ir pilnībā jāievēro" ("Pilnīgi slepeni, tikai virsniekiem, K.-in-C., Jūras kara flote, Berlīne, 1939. gada 4. augusts"). Šīs direktīvas bija īpaši slepenas militāras pavēles, kas pirmo reizi tika publiskas ilgi pēc kara beigām (1964. gadā).

Pretstatā Hitlera skrupulozajai cieņai pret cīņu perifērijā esošo neitrālo valstu suverenitāti sabiedroto komandieri plānoja okupēt Beļģiju ar ģenerāļa lorda Gorta vadītajiem Lielbritānijas ekspedīcijas spēkiem un ģenerāļa Fagalda vadīto Francijas XVI korpusu vismaz 1939. gada 24. oktobrī. Tā sauktais Dyle plāns savu nosaukumu atvasināja no upes, kur Gorta armija plānoja savienoties ar Beļģijas spēkiem Antverpenes priekšā. Šī "personīgā un slepenā instrukcija" (Innes, 117) tika nodota Beļģijas virspavēlniecībai, kur tās komandieri no visas sirds atbalstīja savas valsts neitralitātes pārkāpumu. Ar Beļģijas karaļa Leopolda III piekrišanu ģenerālis Žoržs, kas pārstāvēja Francijas virspavēlniecību, 14. novembrī "pārvērtā pagaidu Dyle plānu galīgā pavēlē" (ibid.). Kad Hitlers uzzināja par Beļģijas nodevību, viņš nekavējoties pavēlēja savam vērmahtam gatavoties Nīderlandes sagrābšanai, pirms tā varētu pievienoties angļu-franču armijām. Šo mazo valstu demokrātiskās varas iestādes cerēja gūt labumu no sabiedroto uzvaras, proti, viegli nozagt jaunas teritorijas uz Ziemeļvācijas rēķina, lai tajās izvietotu savus augošos iedzīvotājus.

Kad Anglijas mēģinājums ieņemt Norvēģiju bija izjaukts, ne mazāk rūpīgi bija jānovērš arī citi sabiedroto draudi Nīderlandē. Tāpēc 10. maijā plkst. 0545 - tikai divas stundas pirms britu un franču spēku ieiešanas Zemsalā - Luftwaffe kara lidmašīnas uzbruka Beļģijas lidlaukiem.

Līdz šim lielākais šķērslis Hitlera ofensīvai bija Beļģijas Eben Emela - jaudīgākais un tehnoloģiski modernākais nocietinājums uz Zemes. Militārajās aprindās tas tika uzskatīts par "neaizsniedzamu", un tas bija ne tikai Lježas aizsardzības, bet arī visas Rietumu kampaņas atslēga. Jau pati tā esamība bija pārliecinājusi gandrīz visus ģenerāļus - gan vācu, gan sabiedroto -, ka tas vai nu salauzs, vai sagraus vissmagāko ofensīvu, kas pret to tiktu vērsta. Eben Emela komandējošā pazemes pozīcija bija neaizsniedzama sauszemes spēkiem, kas nespēja apiet cietoksni, un tā bunkuri bija absolūti necaurīdīgi pret lielākajām aviācijas bumbām un pat smagajiem artilērijas šāviņiem. Tas pilnībā dominēja Hitlera ofensīvas stratēģiskajā viras punktā, kur krustojās Mēzas upe un Alberta kanāls. Šī kanāla slūžas kontrolēja novērotāji no cietokšņa. Vācu ģenerālštāba stratēģi pret fon Manšteina plānu bija minējuši tieši Beļģijas nocietinājumu

esamību. Protams, parastie spēki nekad nevarēja tikt cauri Eben Emael.

Arī šoreiz fīrers meklēja cilvēku, kuru armijas virspavēlniecība par viņa novatoriskajām idejām bija atstumusi otrajā plānā. Ģenerālis Kurts Students uzskatīja, ka ārkārtēju aizsardzību var pārsteigt ar minimāliem cilvēku upuriem, karavīriem nemanāmi nosēžoties planjeros. Hitlers apspriedās ar Studentu, un viņi izstrādāja detaļas par uzbrukumu ar planieriem Eben Emaelā rītausmā. Šis plānotais uzbrukums bija tik svarīgs, ka fīrers atlika visu Rietumu ofensīvu līdz forta ieņemšanai, no kuras faktiski bija atkarīga visa kampaņa.

7 500 pēdu augstumā neatkārtojamie "Ju 52", kas vilka 39 "DFS 230", atvienoja savus koka spārnu lādiņus un pie Vācijas robežas pagriezās atpakaļ, ļaujot planieriem - katrā no tiem atradās astoņi smagi bruņoti desantnieki un sprāgstvielu eksperti - pilnīgā klusumā nosēsties pie tiltiem gar Mēzas upi un Alberta kanālu, tostarp Eben Emaelā. Nokāpšana bija nevainojama, un aizstāvji to pilnīgi nepamanīja. Lai gan viņi bija pilnīgi pārsteigti, viņi cīnījās ar lielu niknumu un prasmi. Taču līdz brīdim, kad viņi atguvās no šoka, ko izraisīja konfrontācija ar vācu karavīriem uz sava neuzvaramā cietokšņa jumta, desantnieki bija izsītuši divus 120 mm lielgabalus un deviņus 75 mm lielgabalus; citiem vārdiem sakot, visu cietokšņa virspusējo artilēriju. 24 stundu laikā šķietami "neaizskaramais" bastions ar 700 elites karavīriem bija kritis 70 planieru karavīru rokās, kuri zaudēja sešus kritušos un divdesmit ievainotos. Caur milzīgo spraugu sabiedroto aizsardzībā, kas radās, krītot šim pasaulē spēcīgākajam cietoksnim, vērmahta ofensīva pārpludināja Beļģiju.

Tikmēr citas planieru vienības ātri ieņēma tiltus Veldveltē un Vroenhavenā, pa kuriem vācu spēki devās uzbrukumā. Hitlers, ģenerālis Students un viņa desantnieki paveica militāru brīnumu, kam nav precedenta; tā bija vienīgā svarīgākā akcija visā kampaņā un viena no lielākajām, unikālākajām uzvarām kara vēsturē. Kā teikts *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (I sējums, 141. lpp.): "Netika ņemta vērā Ādolfā Hitlera iztēle, kurš, neraugoties uz O.K.W. skepsi, bija personīgi ieinteresēts Alberta kanāla tiltu pārsteiguma sagrābšanas plānošanā."

Tikai pēc nedēļas britu un franču armijas tika izspiestas no Beļģijas. Pilnīgi pārsteigtas par negaidīto Eben Emaēlas kapitulāciju, sabiedroto armijas atkāpās atpakaļ, lai slēptos aiz cita nocietinājuma, ko uzskatīja par neaizsargātu - Maginota līnijas. Tā pati Pirmā pasaules kara mentalitāte, kas valdīja vācu ģenerālštābā, Francijas stratēģiju padarīja fosiliju. Taču fīrers raudzījās tālāk par novecojušajām konvencijām. Saskaņā ar plānu, ko viņš izstrādāja kopā ar fon Manšteinu, viņa Luftwaffe attīrīja debesis no ienaidnieka lidmašīnām, vienlaikus uzbrūkot sabiedroto sauszemes spēkiem, kurus vienlaicīgi iznīcināja pančeri, pēc tam spridzināja mobilā artilērija un noslīcināja kājnieki. Nacionālsociālistu sadarbības gars bija skaiss-

ti koordinējis visus šos dažādos kaujas elementus ātrā, vienmēr uz priekšu virzītā, nepārtrauktā Blitzkriegā, kas uzturēja ienaidnieka skaitlisko pārsvaru ārpus līdzsvara.

Visur, kur vien francūži vai briti mēģināja atspēlēties, viņiem tika sniegti nokautējoši triecieni, pēc kuriem vācieši strauji devās uz nākamo mērķi, neļaujot ienaidniekam atvilkt elpu, nemaz nerunājot par atbildi. Šīs taktikas ātrums un nežēlība drīz vien satrauca sabiedroto spēkus. Līdz 20. maijam, tikai desmit dienas pēc ofensīvas sākuma, franču un britu sauszemes spēki bija sadalīti divās daļās. Vilnis bija pagriezies. Par labu viņiem var teikt, ka, karam sākoties pret viņiem, viņi varonīgi centās atgūt zaudēto iniciatīvu, improvizējot spēcīgu pretuzbrukumu 7. tanku divīzijai, kas bija gandrīz sasniegusi savu krājumu beigas, virzoties līdz pat Cambrai. Sabiedroto komandieri saprata pančeru nedrošo stāvokli un, ātri domājot, izvietoja pa diviem svaigiem britu un franču tanku bataljoniem, nopietni pārspējot vāciešus, kuriem trūka munīcijas, un draudot tiem ar iznīcināšanu. Netālu no Arrasas franču Char B tanki no tuvas distances pārsteidza vācu bruņutehniku, iznīcinot Panzer Mark IV, trīs vienīgos vērmahta smagos tankus, no tuvas distances.

Sabiedroto trieciens, iespējams, būtu bijis veiksmīgs, ja 7. Panzers nebūtu vadījis cilvēks, kurš vēlāk bija kļuvis slavens Ziemeļāfrikā - ģenerālis Ervins Romels. Viņš sarīkoja atkāpšanās imitāciju. Kad francūži priecīgi sekoja viņiem, viņš pēkšņi uz tiem uzgāzās ar bruņutehniku, asiņaini un apturēja viņu virzību uz priekšu, pēc tam izklīdināja pārsteigtos britus, kuri domāja, ka viņš evakuē Kambri. Kad vienu no viņa kolonnām ciematā aizturēja divdesmit franču smagie tanki, viņš pavēlēja vienam Panzer IV pārsteigt ienaidnieka aizmuguri. Tā apkalpe metās uz ienaidnieku, nikni šaujot no tuvas distances ar 75 mm lielgabalu, aptuveni divdesmit minūtēs nokautējot 14 no lielajiem Char B un liekot pārējiem padoties. Visas kampaņas laikā sabiedrotie ne reizi nebija panākuši kaut ko līdzīgu tik iespaidīgai akcijai. Lai gan katrs no viņa Panzeriem saskārās ar pieciem ienaidnieka tankiem, Rommels iesaistīja sabiedrotos pietiekami ilgi, lai varētu ielidot "Stuka" pikējošie bumbvedēji, kas nolīdzināja visus laukā esošos franču un angļu tankus.

Nākamajā dienā, 21. maijā, vācu ofensīva vērās uz ziemeļiem, virzoties uz Boulogne un Calais ostām Lamanša šaurumā, lai pārtrauktu jebkādu turpmāku palīdzību no Lielbritānijas. Saprotot tās nozīmi, B.E.F. karavīri uzsāka izmisīgu aizsardzību, kas ilga piecas dienas intensīvas apšaudes un gaisa uzbrukumu dēļ. Līdz ar šo svarīgo ostas pilsētu krišanu sabiedrotie uzsāka vēl vienu skaitliski pārlicinošu pretuzbrukumu, iesaistot britu spēkus un Francijas Pirmo armiju, kas virzījās no ziemeļiem, bet Francijas Septītā un Desmitā armija uzbruka no dienvidiem; starp tām atradās lielākā daļa vācu bruņutehnikas. Papildu R.A.F. *Spitfairi* un *Hurricanes* lidoja no savām angļu bāzēm, lai nodrošinātu aizsegu franču De-

woitines, Blochs un Morane-Saulniers. Kamēr Messerschmitti ar tiem cīnījās debesīs augstu virs galvas, Stuka pikējošie bumbvedēji izjauca franču un britu pretuzbrukumu, ko vēl vairāk sadragāja smagā artilērija, bet pēc tam *apvērsumu* veica kājnieki. Franču un britu atkāpšanās atsākās; šoreiz tā bija bezgalīga virzība uz Parīzi.

Taču sabiedroto karš vēl nebija zaudēts. Daudzas franču armijas joprojām bija neskartas ar visu savu munīciju un krājumiem, bet tanku spēks pēc divu nedēļu ilgās, neatlaidīgas un smagas braukšanas un cīņas bija samazinājies līdz 30%. Ģenerālis Maksims Veigāns, kas komandēja visus sabiedroto spēkus, grasījās uzsākt visaptverošu uzbrukumu, lai atgūtu Kambrai, kur vājā vācu aizsardzība nevarēja sagaidīt, ka tā spēs izturēt astoņas sabiedroto divīzijas, kas bija vērstas pret to. Tomēr, lai operācija būtu veiksmīga, bija nepieciešama britu sauszemes spēku, īpaši tanku, palīdzība un, pats galvenais, RAF atbalsts. Veiganda uzbrukums solīja panākumus un faktiski jau bija uzsākts, kad, par viņa izbrīnu, briti pagrieza asti un metās bēgt uz Dankirku. Ģenerālis lords Gorts, kas vadīja B.E.F., bija saņēmis personisku rīkojumu no jaunā premjerministra Vinstona Čērčila (Winston S. Churchill) atstāt Francijas un Beļģijas sabiedrotos uz lauka, neinformējot viņus par to. Veiganda ofensīva izgāzās, un Francijas liktenis bija izšķirts. Čērčils skaļi nosodīja karali Leopoldu kā "nodevēju", lai gan monarhs viņam paziņoja piecas dienas pirms Beļģijas kapitulācijas; tas bija par piecām dienām vairāk, nekā briti paziņoja saviem kontinentālajiem sabiedrotajiem.

5. jūnijā sākās vērmahta operācijas pret atlikušajiem sabiedroto spēkiem dienvidos. Jau nākamajā dienā vācu spēki izrāvās Sommas lejtecē, sasniedzot Elzas upi, un drīz pēc tam sagrāva apņēmīgos franču Desmitās armijas karavīrus (kuriem vācieši pēc pamiera noslēgšanas izrādīja īpašu cieņu par viņu bezcerīgo drosmi). Viņiem pievienojās britu 51. Highland divīzijas kājnieki, kuri, atdalīti no saviem Dankirkas biedriem, bēga uz Sen Valeri, cerot, ka viņus tāpat evakuēs. Viņiem paveicās mazāk, un 12. jūnijā viņi padevās. Dažas dienas pirms šiem postošajiem notikumiem Lorda Gorta nelaimīgie karavīri pulcējās Dankerkas pludmalēs - 220 000 karavīru kopā ar 120 000 franču un beļģu. Pančeri uzskrēja uz klintīm ar skatu uz demoralizētajiem sabiedrotajiem, kas krēsloja smiltīs.

Vācu komandieri jau grasījās izvirzīt viņiem ultimātu, kuru viņi nevarēja noraidīt - padoties vai tikt iznīcinātiem -, kad fīrera direktīva pavēlēja saviem spēkiem apturēt uguni, lai sabiedrotie varētu evakuēties. Visi vērmahta karavīri bija neticībā apstulbuši. Kā četrus gadus vēlāk viņš paskaidroja beļģu SS līderim Leonam DeGrellem, Hitlers atļāva britiem doties prom pie Dankerkas, jo tolaik vēl loloja cerības uz viņu draudzību un sadarbību: "Piespiežot viņus padoties vai iznīcināt, viņi nekad nebūtu varējuši sākt sarunas." Atlaižot viņus mājās, britu varas iestādes un pati tauta pareizi saprastu viņa žestu, kāds tas bija: sirsnīgs solis uz

karadarbības izbeigšanu un izlīguma sākumu.

Tā vietā Čērčils un viņa propagandisti pārvērta Hitlera neticamo piedāvājumu, kas vēsturiski bija unikāls ar savu dāsnumu, otrādi. Viņa mēģinājums panākt mieru tika attēlots kā sakāve, ko izraisīja nespēja sagraut angļu karavīrus pat viņu atkāpšanās laikā. Līdz ar to britu morāle mājās sastingusi, jo vācieši tika attēloti kā vīlušies un sakauti. Maldinātajiem britiem nekad netika ļauts uzzināt, ka viņu dēli, vīri, tēvi un brāļi tika izglābti nevis ar improvizētu jahtu flotili, kas šķērsoja Lamanšu, bet gan ar fīrera atteikšanos izliet vairāk ariju asiņu ebreju izprovocētajā karā.

Tā sauktais "Dankirkas brīnums" bija tikai un vienīgi Ādolfa Hitlera darbs. Lai cik augstprātīgs būtu bijis viņa žests, Londonas varas iestādes to pilnībā izniekoja. Vairāk nekā pusmiljons ienaidnieka karavīru, kurus viņš 1940. gadā izglāba, nenovērtēja to, ko viņš viņu labā bija izdarījis, pateicoties Čērčila un citu prasmīgai propagandai. 1940. gadā viņi atgriezās nevis kā draugi, kādus viņš cerēja viņus padarīt, bet kā atriebības alkstoši slepkavas. Labāk jau viņš būtu nokaujis katru no viņiem līdz pēdējam cilvēkam, nekā mēģinājis viņus sūtīt mājās kā savas labās gribas vēstnešus, ko viņi nespēja aptvert.

Jebkurā gadījumā šāda iznīcināšana nebūtu bijusi nepieciešama. Ja viņiem būtu bijusi iespēja godam padoties pilnīgi bezcerīgajā situācijā, ar ko viņi saskārās Dankerkas pludmalēs, lords Gorts un viņa B.E.F. būtu bijuši spiesti nolikt ieročus, tāpat kā to līdzīgā situācijā pie Sen Valērija bija spiesti darīt viņu biedri no 51. Highland Division. Anglijas vadošais militārais vēsturnieks sers Basil Liddell Hart par Dankirku sacīja: "Nekad nav bijis lielākas katastrofas, kuru būtu bijis iespējams novērst" (Walsh, 42). Lai gan Čērčils publiski noliedza, pārvēršot apkaunojošo atkāpšanos no Dankerkas par britu triumfu, privāti viņš to raksturoja kā "kolosālu militāru katastrofu" (turpat, 43). Impērijas ģenerālštāba priekšnieks ģenerālis Aironside uzticējās Entonijam Edenam: "Tas ir britu impērijas gals" (turpat).

Nepilnas divas nedēļas pēc tam, kad pēdējais "Tomijs" atgriezās mājās, vācu spēki ienāca Parīzē. Tāpat kā iepriekš Varšavā, politiķi, kas bija atbildīgi par kara pasludināšanu Reiham, aizbēga, atstājot savu tautu sakautā. Filips Petēns, godājamais Pirmā pasaules kara varonis un ģenerālis, izveidoja jaunu valdību, kas 25. jūnijā pieņēma pamieru. Petains bija gudra izvēle, jo Fīrers viņu cienīja, tāpēc kapitulācijas nosacījumi bija iecietīgi, kā to pierādīja Hitlera dāsnā attieksme pret Francijas floti. Kā atzina pat naidīgi noskaņotie Time-Life grāmatas autori (*The Luftwaffe*, 44. lpp.), "abas kampaņas - Skandināvijā un mēnesi vēlāk Rietumeiropas līdzenumos - bija vienas no spožākajām mūsdienu militārajām operācijām". Ja tā, tad par to panākumiem lielā mērā jāpateicas Ādolfa Hitlera un viņa izveidotās nacionālsociālistiskās valsts izdomas ģēnijam. Neviena cita tauta

vēsturē, kas bija skaitliski un bieži vien pat tehnoloģiski pārāka, nebūtu spējusi tik īsā laikā pilnībā sakaut tik spēcīgus pretiniekus. Nekas līdzīgs līdz šim nebija noticis.

Kampaņu rietumos uzvarēja Fīrera drosme un izveicība, kas izpaudās galvenokārt ar viņa SS vīru starpniecību, no kuru izšķirošajiem sasniegumiem kaujās vācu ģenerālštāba aristokrātiskie snobi izvairījās. Tomēr *Leibstandarte Adolf Hitler* (*Ādolfa* Hitlera miesassargu) karaspēks ieņēma stratēģiskos Nīderlandes kanālus, pirms tos varēja uzspridzināt, tādējādi padarot iespējamu *Blitzkrieg*. Viņi trīs dienās ieņēma Roterdamu un vadīja visu ofensīvu, 24 stundu laikā cauri Francijas teritorijai pavirzoties 120 jūdzes. Pēc Sommas ieņemšanas zibens uzbrukumā SS *Totenkopf* ("Nāves galva") pulks uzspridzināja ceļu uz Parīzi. Lielā mērā pateicoties viņu nesalīdzināmajiem kareivjiem, jaunais ariju vīrišķības gars Francijas kaujas laukos sagrava veco ebreju demokrātijas pasauli. Sabiedrotie - visi viņu kaujinieki un rūpnīcu strādnieki - bija nožēlojami ebreju plānu mānēkļi, kuriem nebija nekāda sakara ar "Polijas glābšanu", "neitrālo valstu aizstāvēšanu" vai "nacistu pasaules iekarošanas apturēšanu Francijā". Tie bija caurspīdīgi acīmredzami šībolīti, kas bija emocionāli izstrādāti pagānu patēriņam.

Tiesu vēsturnieki un mediju propagandisti Hitlera panākumus joprojām attēlo kā "tragēdiju", taču patiesībā Hitlera panākumi bija nacionālsociālistu organizētības un izcilo kaujas spēju triumfs pār aplamajiem kalpiem un ideoloģiskajiem rūķīšiem no žīdu pārņemtajām valstīm, kas bija iecerējušas īstenot rasu pašnāvību. Rietumu kampaņa pierādīja, ka rasu apzināta, tikai arāriešu kaujinieku grupa var sakaut skaitliski pārāku, rasu ziņā jauktu ienaidnieku, piemēram, britus, frančus un holandiešus ar viņu krāsainajiem koloniālajiem karaspēkiem no Indijas, Senegālas un Indonēzijas.

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs! **Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās** **Simtiem grāmatu daudzās valodās** **Simtiem vietņu daudzās valodās**

